

L'ESPORTIU

Futbol

Exhibició del Barça contra el Mallorca

'Hat-trick' de Messi, el dia que ofereix la Pilota d'Or a l'afició

Messi, Busquets i Rakitic ■ EFE

LA REPÚBLICA
Avui amb El Punt Avui

Mig segle de català a l'escola

Aquestes festes, regala una subscripció a **el tataro**

4-8 ANYS

Entra a www.cavallfort.cat o truca al 932 186 220

EL PUNT AVUI+

2,50€

DIUMENGE • 8 de desembre del 2019. Any XLIV. Núm. 15204 - AVUI / Any XLI. Núm. 14074 - EL PUNT

#CATALUNYALLIBERTAT

VOL VIURE EN

P6-8

ENTREVISTA **Jordi Turull** EXCONSELLER DE LA PRESIDÈNCIA. PRES POLÍTIC

“Si Sánchez vol ser president ha de fer una proposta a l'altura del conflicte”

INVESTIDURA • “No podem pagar per avançat, ja hem vist la solidesa de Pedro Sánchez” **NOU REFERÈNDUM** • “Benvinguda la proposta del president Torra. Ara cal modular-ho, aprofitant el millor de partits i entitats”

CULTURA I ESPECTACLES

P30, 31

La cantant catalana, emocionada per la rebuda que li va oferir el públic ■ JUANMA RAMOS

Rosalía assalta el Sant Jordi

Concert ple d'emocions davant més de 15.000 persones entregades

Nacional

P18-20

Revolució digital des de Catalunya

Barcelona és capdavantera en la creació d'empreses emergents que desenvolupen aplicacions per a mòbil

Aquest Nadal

ESTALVIA AMB QUALITAT

> Fins a **650€** d'estalvi en els nostres audiòfons més avançats

Aural
Centres Auditius Professionals

PROVA GRATUÏTA
15 DIES

CENTRE AUDITIU OFICIAL
WIDEX
CONDICIONS D'ÚS I PREU

Centre Auditiu Aural
Plaça de Cuba, 2. Mataró
T. 937 573 282

Centre Auditiu Oliver
Creu Coberta, 97. Barcelona
T. 934 315 407

843005-12192780

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció) i Ricard Forcat.

Keep calm

Marina Llansana

En defensa de Greta

Diu que hauria d'estar a l'escola aprenent i no viatjant pel món donant lliçons. Que és un titella en mans del capitalis-

me verd. Que està manipulada pels seus pares. Que és una "psicòtica" i una "apocalíptica". Insults, burles sobre la seva salut mental, linxament mediàtic d'àmbit planetari; els negacionistes del canvi climàtic han trobat en l'activista Greta Thunberg una diàna contra qui disparar tota la seva ira.

Ja s'ha demostrat que molts dels missatges malintencionats contra aquesta noia sueca han sortit dels *think tank* ultraconservadors finançats per les empreses americanes del sector petroler. Inventar notícies, manipular fotos, destruir persones que des-punten mentint al més pur estil Trump: tot s'hi val per defensar els interessos de les empreses dels combustibles fòssils. L'allau d'odi contra el qual s'ha d'enfrontar aquesta jove sueca té tots els ingredients del discurs de l'extrema dreta: sexisme (si fos un noi en lloc d'una noia, que ningú no dubti que la situació seria ben diferent), masclisme, racisme, discurs contra els joves, exclusió dels qui no formen part del cercle del poder i menyspreu a les personalitats diferents.

L'odi contra la Greta és el crit del vell món que s'enfonsa contra les dones i contra la joventut que vol canviar les coses. Una lluita dels qui han destruït la natura contra tota una generació que la vol salvar, una expressió de por del vell *establishment* capitalista davant d'un moviment juvenil a escala mundial que és una alenada d'aire fresc i que cada vegada té més seguidors. L'impacte del missatge de Greta Thunberg a tot el món és tan gran que avui ja podem dir que una adolescent de setze anys, desconeguda fins fa molt poc, ha fet més per l'emergència climàtica que no pas moltes institucions, finançades amb diner públic, durant dècades. La seva llibertat ha remogut consciències, ha posat contra les cordes governs i polítics de tot el món i ha aconseguit que les portades dels diaris més llegits tractessin d'un tema que abans només interessava als activistes més conscienciats. Cada dia costa més ignorar el problema.

Sí, Greta Thunberg és una missatgera que porta males notícies, i potser per això cau malament. Però per més que intentin destruir-la perquè no els agrada el missatge, no aconseguiran que sigui menys cert tot el que diu.

La vinyeta

Fer

Vuits i nous

Manuel Cuyàs

Gats i gossos

El meu avi matern, que tenia una vinya i a qui no vàiem mai perquè vivia amb una altra gent –situació convencial molt rara que no vaig aclarir mai–, un dia em va regalar una gata. Li vaig posar de nom Mixina, i la vaig arribar a estimar molt. Era molt mansa. Esperava sortir de col·legi per jugar-hi, donar-li menjar i passejar-la en braços per les habitacions. De vegades em venia a fer companyia als peus del llit. No era el primer animal que entrava a casa. El pare havia tingut de solter un *setter* de magnífica estampa. Havia estat el regal irrenunciable d'un pretendent a la seva germana, la tia Conxita, que viu a Tarragona i avui fa el sant. La tia Conxita va rebutjar el pretendent i el gos, tot a la vegada, i el pare va adoptar l'animal. N'hi va dir Gat. El pare era un home original. Cridava "Gat!" i apareixia el gos més ben plantat del veïnat. Hi vaig conviure un any, el primer de la meua vida. No en tinc, doncs, cap record. Només el que em serveixen les fotos. El Gat va ser un gos molt fotografiat. A mi em va tolerar la intrusió, però el dia que el van trobar amb el cap de la

“La veïna que em va ofegar el gat en una galleda avui seria castigada

meua germana, acabada de néixer, a la boca, el pare va regalar el Gat a un amic. El va enyorar sempre. De tant en tant l'evocava, taciturn. Entre nosaltres: va ser el seu confident durant el prometatge amb la mare. Li havia dit moltes coses a cau d'orella, l'havia fet servir de pacificador en moments crítics. Es nota a les fotos.

Un dia vaig cridar la Mixina pertot i no va aparèixer per enlloc. Vaig saber més tard que una veïna de casa, vella i malgradosa, havia, no sé com, caçat tots els gats que es bellugaven pels patis interiors i les teulades de les cases i els havia ofegat un a un en una galle-

da. Entre ells, la meua Mixina. Els amargo el diumenge? Perdonin. Parin de llegir, doncs, perquè ve un altre cas desagradable. Jo i el meu cosí Ramon, fill de la Conxita, vam anar a passar uns dies d'estiu a Castellfollit de la Roca amb l'àvia comuna. Representa que tots tres necessitàvem un canvi d'aires. Tots tres ens vam avorrir mortalment. Tant, que van haver de pujar els pares a rescatar-nos. Me'n vaig endur el record del matí que un home va matar totes les cries d'una gata que havia parit a la nit a còpia de desmamar-les agafant-les per la cua i esclafar-les contra una paret. Després les va recollir amb una mà enorme, les va ficar en un sac i se les va endur.

La vella que va ofegar la Mixina va ser sempre per mi una bruixa. Aquell home, un malànima. La meua condemnada va ser i ha estat personal. Hem avançat. Se'ls podria ara denunciar. Tindrien càstig públic, legislat.

Per substituir la Mixina van entrar altres gats a casa. Fins i tot un siamès. Cap va donar resultat. S'escapaven, i el siamès era tan dolent i esgarrapaire que el vam haver de tornar.

EL PUNT AVUI+

Edita: Hermes Comunicacions SA
http://www.elpuntavui.cat
972 18 64 00
Güell, 68. 17005. Girona

Director: Xevi Xirgo i Teixidor. Vicedirectors: Emili Gispert i Toni Muñoz. Directors adjunts: Joan Rueda, Miquel Riera, Xevi Sala i Ferran Espada.

Caps de secció: Toni Brosa (Opinió), Carles Sabaté i David Brugué (Nacional), Anna Puig i Jordi Nadal (Comarques Gironines), Pilar Esteban (Europa-Món), Jaume Vidal i Xavier Castillón (Cultura), Montse Martínez (Apunts), Pere Gorgoll (Neurologiques), Marcela Topor (Catalonia Today), Manel Lladó (Fotografia), Jordi Molins (Disseny), Quim Puigvert (Llengua), Jaume Batchellí (Producció) i Antoni Dalmau (Tancament).

Conseller delegat: Joan Vall i Clara.

Direcció Comercial: Eva Negre i Maria Àngels Taulats (El Punt Avui), Eduard Villacé (Agències), Josep Sánchez (L'Esportiu) i Elsa Romero. Webs i Sistemes: Josep Madrenas (director), Joan Sarola (Sistemes) i Ramon Buch (Disseny). Recursos Humans: Miquel Fuentes. Administració: Carme Bosch. Producció i Logística: Lluís Cama.

Accedeix als continguts del web

Podràs gaudir per un dia dels avantatges del web amb aquest codi QR o entrant a <http://epa.cat/c/sz7sah>

A la tres

Xevi Xirgo / xxirgo@elpuntavui.cat

De cimera en cimera

Com que vaig deixar escrit aquest article fa un parell de dies, corro el perill que hagi quedat desfasat i que a la famosa Cimera del Clima que se celebra a Madrid (aquesta a la qual els milers d'assistents hi han vingut en avió i es mouen en cotxes oficials amunt i avall) s'hagin pres uns acords d'una transcendència inimaginable. Però em va semblar que era un risc assumible. Del tot assumible. Perquè jo, i em sembla que molts de vostès, no n'espero gaire res, d'aquesta cimera. Si d'aquesta de Madrid se'n diu oficialment la Conference of Parties 25 (la COP25), saben què vol dir això? Doncs que és la vint-i-cinquena cimera del clima (la primera va ser a Berlín, el 1995) i que som allà on érem. Fa vint-i-cinc anys, que en parlem. Diuen, és clar, que aquesta és la trobada més transcendent de les que s'han fet fins ara. Segur. Però ja els vaticino que la de l'any vinent, la COP26, ho serà en-

“Es veu que està anant molt bé, la conferència aquesta que s'està fent a Madrid

cara més. Perquè continuarem fent gros i sense resoldre un problema que és objectiu, cert, demostrable, poc discutible i que aquells que el neguen són, simplement, uns ignorants, com deia Sánchez. Ens prenen el pèl. I com que tots plegats ens inventem eslògans com “Salvar la Terra” o de similars, ni ens n'adonem (o sí, però no hi fem res) que en realitat del que parlem és de salvar-nos nosaltres. I ens ho ha de venir a explicar una noia de disset anys

que fa proclames tan simples com les seves frases? Doncs sembla que sí. Que no en fem prou, que ho diguin milers de científics. La Greta –sembla de la família, aquesta noia– té raó. I els milers de científics que fa anys que ho prediquen també. És una vergonya. I algunes de les notícies que he sentit aquests dies, un insult a la intel·ligència. Vostès creuen que m'han d'explicar que la reina Letícia ha assistit a la trobada amb una faldilla ecosostenible? O que Pedro Sánchez, que habitualment va amb un A8 de 500 cavalls, hi ha anat amb un SUV e-tron de zero emissions? No ho troben ridícul? Ens prenen el pèl? Ni els Estats Units, ni la Xina ni Rússia ni molts altres països del G-20 hi han enviat els seus líders (ho deuen considerar un problema menor) i mentrestant, diuen, l'èxit de la cimera és que en prenguem consciència. Conscienciats estem, doncs. Fins la COP26, que es farà a Glasgow.

De reüll

Carme Vinyoles Casas

Mariam i Karen Izolda

Expressions grandiloqüents i pot ser certes –“és l'última oportunitat”– o el focus d'atenció posat en l'única nena que s'hauria atrevit a dir que l'emperador està despulat (Greta Thunberg) no haurien de tancar l'activisme intens i perllongat de defensores de la Terra gairebé *avant la lettre* i en risc per a la seva seguretat com ara la senegalesa Mariam Sow, iniciat als anys setanta contra el model colonial depredador de recursos que ens ha portat a l'actual abisme. O la mexicana Karen Izolda Taxilaga, membre del Comitè Indígena Agrari de Tezontepec de

La cimera del clima la fan també i cada dia activistes sense nom famós

Aldama, amenaçada per l'oligarquia contaminadora de rius i capes freàtiques. I moltes més que no tenen nom (famós) però que resisteixen perquè tots nosaltres acabem gaudint d'aquesta *última oportunitat* salvadora del planeta. En un dels articles de l'*Agenda Latinoamericana 2020*, Karen Izolda parla de la zona més

devastada del món per les deixalles i els vessaments tòxics de 5.800 empreses nacionals i transnacionals. De les malalties i la mort que provoquen. D'un territori usurpat que es vol recuperar i sanar per tornar-hi a plantar userda, blat de moro i civada. De la iniciativa *Aigua per a tots i totes, aigua per a la vida*, de les brigades de neteja. De la creació de la Universitat Camperola per millorar el sistema agroalimentari, reconciliar l'entorn social i mediambiental, sensibilitzar pels drets humans. Aquesta és l'autèntica cimera del clima que dones com Mariam i Karen impulsen cada dia.

Les cares de la notícia

CANTANT

Rosalía

Idolatrada a casa

S'acaben els adjectius per a Rosalía. Sens dubte, aquest 2019 ha estat el seu any, en què ha aconseguit els reconeixements més grans en el panorama musical internacional. Aquest cap de setmana tanca la gira d'*El mal querer* al Sant Jordi. Ahir, en el primer concert, el públic la va idolatrar.

PORTAVEU DEL SINDICAT DE LLOGATERS

Jaime Palomera

Un contrapès necessari

El Sindicat de Llogaters fa dos anys i mig que està en funcionament i ja té 2.000 socis i oficines en vuit ciutats. En un sector tan especulatiu com és l'immobiliari, el sindicat s'ha convertit en un actor que fa de contrapès i que lluita per posar coherència en un mercat totalment desbocat.

EXCONSELLER DE LA PRESIDÈNCIA

Jordi Turull

Compromís intacte

Acaba de publicar *Persistim*, amb la periodista Gemma Aguilera, després de ser sentenciat a dotze anys de presó. Malgrat la repressió, manté el seu compromís amb el procés independentista i alerta Pedro Sánchez que, per ser president, cal una proposta seriosa per a Catalunya.

EDITORIAL

El necessari consens basc per l'Estatut

El Parlament basc ha iniciat el procés per a una reforma de l'Estatut de Gernika del 1979 –malgrat no estar desplegat del tot pel fre de l'Estat– que hauria de posar al dia l'estatus polític del País Basc. La iniciativa arriba després de 15 anys de l'aprovació de la darrera proposta de nou Estatut, el conegut com a pla Ibarretxe, que el Congrés no va voler ni admetre a tràmit. I té com a grans temes de debat el dret a l'autodeterminació, la relació entre els territoris d'Euskal Herria i la concreció del fet nacional basc. El PNB, després d'uns acords inicials amb EH Bildu, ha virat l'estratègia per plasmar una ponència conjunta amb el PSE i Elkarrekin Podem.

Jeltzales, socialistes i podemites tenen majoria sobrada per aprovar la reforma, com la tindrien el PNB i EH Bildu. Però no es pot oblidar que l'esquerra abertzale és la segona força política basca i té una gran implantació territorial. La reforma estatutària no s'inspira en una simple actualització burocràtica o competencial. Incorpora conceptes polítics de fons lligats als drets nacionals i la sobirania. I seria un error excedir-se en renúncies en favor de teories possibilistes. Perquè l'experiència del pla Ibarretxe i de l'Estatut català indiquen que la voluntat de mantenir-se en carrils estrictament legalistes no és cap garantia i on no arriba el mur o ribot del Congrés ho fa la destrucció del Constitucional. Fins i tot per sobre de la voluntat referendària de la ciutadania. Motiu pel qual caldria trobar la fórmula que –plantejaments unionistes del PP a banda, que són molt minoritaris al País Basc– permetés fusionar les dues propostes de nou Estatut. Per assolir la representació de la immensa majoria de la ciutadania del País Basc per sobre de la cotilla legal espanyola que Madrid estrena a conveniència.

Tal dia com avui fa...

1 any

Crítiques als Mossos

El president Torra reclama a Buch canvis en els Mossos per les càrregues. Els dos polítics es reuniran mentre la CUP i els sindicats reclamen dimissions.

10 anys

Cas Pretòria

Un milió d'euros de fiança, la quantitat que ahir va dipositar la defensa de l'exconseller de CiU Macià Alavedra, imputat en el cas Pretòria.

20 anys

Renda per càpita

Catalunya supera per primer cop en 23 anys la renda mitjana de la Unió Europea. El PIB per càpita català és gairebé 20 punts més alt que l'espanyol.

Full de ruta

Joan Rueda

Centralisme i transport

En més d'un dels meus articles en aquest diari he criticat que es parli de xarxa de transport públic català quan això només és una realitat a Barcelona ciutat i, més o menys, a l'àrea metropolitana de Barcelona. Només cal acostar-se a les ciutats de la segona corona, a la mateixa regió metropolitana de Barcelona, per saber de què parlo. I, si no, mireu d'anar, per exemple, de Viladecavalls, on pots haver anat a viure expulsat pels preus de Barcelona, a Palau-solità i Plegamans a treballar en transport públic. Feu números. I a aquest problema real, que té a veure, òbviament, també amb l'infrafinançament dels darrers anys del transport públic en gran part per la fugida, unilateral, de l'Estat espanyol, s'hi afegeix que les possibles millores es pensen des d'una òptica únicament barcelonina. Millores, però, que no són res més que pegats sense l'entrada en funcionament d'un sistema, es digui T-Mobilitat o no, que faci pagar als usuaris per l'ús real i que, de veritat, fomenti

Quin rendiment es treuen als 35 euros de la T-16 fora de Barcelona? Estan contents al Vallès de pagar l'entrada a la zona 1 i a canvi de l'R4?

el transport públic.

Només dos exemples d'això que dic. La T-16. Tramitar-la costa 35 euros i serveix per a una zona, cosa lògica perquè l'ús habitual ha de ser el desplaçament a l'escola. Bé, doncs feu números també. Per als barcelonins, l'amortització és gairebé immediata gràcies a la xarxa de transport. A partir de la zona 2... un bus? I gràcies. Segon exemple. Els veïns de Badia, Ripollet, Cerdanyola i Barberà, entre d'altres, paguen, via IBI, la seva incorporació a la zona 1 del transport metropolità. Vaja, que sufraguen part del sistema i, a canvi, reben un servei —aquí poseu l'adjectiu despectiu que us vingui de gust— de la línia R4 de Rodalies. Bé, l'R8 no és gaire millor... I últim exemple.

Més enllà de si la T-Casual farà que determinada gent es plantegi passar al cotxe o si es pot parlar de què es penalitza als turistes quan cada viatge els augmenta uns ridículs 11 cèntims, el tema és accelerar d'una vegada en la cerca de la solució global, la T-Mobilitat. També serà criticada, però almenys serà justa des del punt de vista territorial.

Tribuna

Ponç Feliu. Escriptor

L'estat del policia?

Dia 9 de novembre d'enguany a les 15.30 hores. Àrea de servei de l'autopista, a Maçanet de la Selva, en direcció Girona-Barcelona. En aquesta àrea vàrem aturar-nos dues persones. En reprendre la marxa havíem de sortir a l'autopista per un carril que permet només el pas d'un vehicle i d'un sol sentit de circulació. Quan ens trobàvem ja a la meitat de la seva extensió vaig comprovar amb sorpresa que un vehicle s'havia incorporat a aquest mateix carril i s'aproximava a mi en direcció contrària sense immutar-se. Era un vehicle policial ocupat per dos mossos d'esquadra. No havia activat la sirena ni les llums d'emergència, ni res de res.

ATURAT jo completament vaig veure que el mosso acompanyant feia vehementment tota mena d'escarafalls i gesticulacions indicant-me que jo havia de fer marxa enrere (i apressadament, segons es deduïa de la seva impaciència i contundent mandat). Així vaig fer-ho veient, ja a l'àrea de servei, que aquest acompanyant baixava d'una revolada

del cotxe amb un notable rictus de furor a la seva cara. Tot seguit em va ordenar baixar la finestra i, sense solució de continuïtat, va obsequiar-nos amb un florit pomell de retrets per la meva gosadia de no haver reculat immediatament en veure la seva insòlita aparició, en contra direcció, pel carril esmentat. En fer-li l'observació que qui circulava correctament era jo, va enfilar el to fins a escales guturals dignes del millor tenor, al mateix temps que m'escridassava que ells, els mossos d'esquadra, gaudien sempre de preferència absoluta. Parlant amb registre més escatològic va venir a

“Hi ha policies que no protegeixen els ciutadans i els tracten no com a ciutadans, sinó com a súbdits

dir—no literalment, és clar— que a ells els estava permès actuar de la manera que consideressin més oportuna per a donar satisfacció a allò que en els mamífers superiors es coneix com a atributs reproductius.

SOBRE AQUEST FET se'n poden treure les conclusions següents: a).- No vàrem ser tractats com a ciutadans, sinó com a súbdits. b).- No ens vàrem sentir protegits per aquest servidor públic, sinó intimidats per ell. c).- No sé si això reflecteix un estat policial o l'estat d'un policia. Tant de bo sigui això darrer, encara que no n'estic segur. Tant de bo sigui només l'estat d'un policia, qui sap si molest per no prestar jo suficient reverència a la pistola que penjava del seu cinturó, qui sap si apressat per només anar a dinar (no es veia cap situació d'emergència que el requerís). En qualsevol cas, si ell estava desficiós, potser també en podríem estar nosaltres, els desarmats, sobretot a la vista d'actuacions seves manifestament desproporcionades, com va ser-ho, i ben deplorable, la que s'acaba de narrar.

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

Desídia i hipocresia climàtica

■ A casa fa molts anys que reciclem: vidre, paper i cartró, envasos, orgànica i fins i tot oli vegetal. Un dels fills, quan va a comprar embotit, agafa la carmanyola de casa per a evitar els envasos i els plàstics. La meua dona ha decidit deixar de beure aigua embotellada i beu la de l'aixeta per a reduir el consum de plàstics...

Tot sigui per al bé del planeta Terra i, amb la mesura que ens és possible, alleugerar l'emergència climàtica.

Però vet aquí que un dia compres el diari i te trobes amb el següent titular: “La desídia internacional agreuja la crisi del clima”. I continua: “La meitat dels països rics incompleixen el compromís de reducció d'emissions”.

O sigui, els mateixos governs que surten demanant-nos tenir més consciència a

l'hora de reduir, reciclar i reutilitzar les nostres deixalles incompleixen sistemàticament la part que els pertoca.

Aquesta omisió de les seves funcions essencials només té dos qualificatius. El primer, ja esmentat, desídia i el segon, hipocresia.

JOAN FERRÉ VERGE
Amposta (Montsià)

‘Frozen’: el nou referent Disney

■ Feia temps que no sentia tant rebombori vers una pel·lícula, i menys encara d'una infantil. *Frozen 2*, estrenada fa una setmana, apunta a ser un dels films de l'any, i és que, veient ja l'èxit de la primera part, el seu desenllaç s'esperava amb els braços oberts. És de celebrar que aquestes futures generacions que pujaran vagin tenint referents audiovisuals que van més enllà de la narració tradicio-

nal de Disney. Comença a haver-hi protagonistes més lliures, solteres i apoderades, tal com ja vam poder apreciar amb la pel·lícula *Brave*. No obstant, encara hi ha molts aspectes a millorar, però ja era hora que hi hagués canvis: la heroïna ja no és l'ombra de ningú.

MYRIAM CORNADÓ
Barcelona

Espanya, a la lluna?

■ Espanya, a la lluna? respecte de Catalunya, vull dir. Em sembla que sí. Més concretament els governs d'Espanya, que, entestats a voler fer-nos fer espanyols, ens desconeixen del tot. No han vist que Catalunya, des de la Renaixença ençà, ha fet passos de gegant i que avui és un estat en potència, és a dir, no ho és perquè Espanya no permet que decideixi lliurement el

seu futur, no perquè no en tingui capacitat. Molts cops ho ha demostrat, com en la resposta a l'atac terrorista de la Rambla de Barcelona el 17 d'agost del 2017, de recent memòria. I com es va demostrar el 1919, quan va endegar una campanya extraordinària per salvar la pintura mural romànica de les esglésies del Pirineu, per posar només dos exemples indiscutibles. Avui Catalunya és un país pròsper i amb una cultura potentíssima, en totes les arts i vestants. La Catalunya moderna no ha esperat mai que Espanya li resolgués els problemes. Sempre ha sabut que se'ls havia de solucionar sola, que de Madrid no en podia esperar res, tot el contrari. Aquesta és la Catalunya actual, que, a més, ja no té por i no es vol retre.

MONTERRAT PAGÈS I PARETAS
Barcelona

La frase del dia

“Fer un acte reivindicatiu de forma pacífica, serena i cívica és compatible amb un partit de futbol. No hi veig cap problema”

Josep Maria Bartomeu, PRESIDENT DEL FC BARCELONA

Tribuna

Imma Tubella. Catedràtica de comunicació

El despertador dels pobles

Avui fa vuit dies va començar una nova etapa de la Unió Europea amb l'objectiu de construir una Europa més forta de la que els seus dirigents han heretat. Els discursos d'inauguració han estat plens de bones intencions i també de tocs d'alerta greus, com és el cas de la crisi climàtica, però no he llegit ni una sola referència a la possibilitat que dins la Unió hi hagi algun tipus de contradicció amb els seus valors fundacionals, com per exemple que en algun dels seus territoris els nivells de qualitat democràtica no siguin els desitjables. S'ha parlat d'Europa com un continent de pau, i jo em pregunto si realment podem qualificar de continent de pau un lloc on la presidenta d'un Parlament és a la presó per haver permès un debat, un president del govern és a l'exili per haver permès que s'exercís el dret de vot, consellers i candidats a la presidència del govern són a la presó i a l'exili per les mateixes raons, líders culturals a la presó, desenes d'inculpats com a còmplices, manifestants detinguts amb violència a trenç d'alba, aïllats i tractats com a perillosos terroristes, el president en exercici jutjat per fer ús de la llibertat d'expressió o milions de vots a candidats al Parlament Europeu elegits legalment en llistes reconegudes per l'Estat no siguin reconeguts i per tant llençats. I tot per haver permès i facilitat votar en un país, el nostre, on més d'un setanta per cent dels votants volia votar.

EUROPA ÉS EL FUTUR, ho he pensat i defensat sempre, però no aquesta Europa, que com he escrit i dit repetides vegades, no és res més que un club d'estats tancat i atemorit perquè veu que a l'horitzó hi ha la seva desaparició o el seu esmicolament, i no només degut a la lluita dels pobles que han mantingut ofegats, sinó perquè no han entès que des de fa molts anys el seu paper s'ha tornat obsolet i no han sabut modernitzar-se i adaptar-se a les noves necessitats d'un món cada cop

més interconnectat. El seu tancament l'ha convertit en un club ineficaz i amb grans dèficits democràtics. Un club que gosa donar lliçons a la Xina sobre com tractar les seves minories i que deixa maltractar les que viuen dins les seves fronteres. Per a la Unió Europea els uigurs no són un problema intern de la Xina, i me n'alegro, tot sigui dit, però els catalans som un problema intern d'Espanya sobre el qual no pot intervenir. Un club tan tancat sobre si mateix que no s'adona que nosaltres podríem ser, per no dir que ja som, el despertador dels pobles que lluiten per la seva autodeterminació.

ELS NOUS CÀRRECS DE LA UNIÓ s'han compromès solemnement a treballar pels somnis i les aspiracions dels europeus; doncs prenguin nota: dins de les seves fronteres tenen una gent que té el somni de poder decidir el seu futur i ser lliures, de viure en un país on es respecti la democràcia i els drets humans, on sigui im-

“La meua Europa no és aquesta que ha començat a caminar aquesta setmana obviant la injustícia i la repressió, sinó la dels pobles lliures que cooperen entre iguals

pensable la violència d'estat i tot tipus d'atemptats a la llibertat d'expressió com és el 155 digital, el Reial Decret 14/2019, propi d'una dictadura que permet que siguin intervingudes les xarxes de comunicació, les webs i aplicacions sense necessitat de cap ordre judicial, un veritable cop d'estat digital que només funciona en les ments que encara són a mitjans del segle passat. Quan Pedro Sánchez diu que no permetrà ni la independència *offline* ni *online* i que intervindrà internet, no sap el que diu i fa un immens ridícul, oblidant que l'1-O vam tenir urnes i vam tenir cens i que malgrat els esforços no van poder impedir l'accés a internet. Ni la Xina amb el seu Escut Daurat i els seus cinquanta mil voluntaris vigilant webs ha pogut controlar internet, perquè justament els que el van fer possible ara fa justament cinquanta anys, el van idear perquè fos incontrolable, amb tot el que això té de bo i de dolent.

I DAVANT DE TOT AIXÒ em torno a preguntar, ja no sé si preocupada o indignada, si aquesta és la nostra Europa, una Europa que permet, amb l'abstenció dels socialistes, que Vox tingui una vicepresidència al Parlament Europeu, que considera que Vox és democràcia perquè l'han votat –Hitler i el Partit Nazi també van aconseguir milions de vots, mentre impedeix que diputats, també electes, accedeixin als seus escons. En tot cas, la meua Europa no és aquesta que ha començat a caminar aquesta setmana obviant la injustícia i la repressió. La meua Europa és l'Europa dels pobles lliures que cooperen entre iguals i que han reinventat la democràcia del segle XXI, denunciant una democràcia que agonitza corrompuda pels interessos d'uns estats caducats que encara no saben que estan a punt de caure a la paperera de la història. Una utopia? Potser sí, però jo crec en les utopies possibles facilitades pels abusos de les distopies.

De set en set

Matthew Tree

No soc el vostre espanyol

Al documental *I Am Not Your Negro* (2016), basat en un text inacabat de l'autor afroamericà James Baldwin

(narrat per Samuel L. Jackson), es parla, en general, del racisme als Estats Units. Ara bé, hi ha un moment del film en què Baldwin diu quelcom que es podria aplicar perfectament a la situació catalana actual: “Vet aquí la fórmula pel declivi d'un regne: cap regne es pot mantenir només a través de la força. La força no funciona de la manera que els seus partidaris es pensen. Per exemple, no demostra a la víctima que el seu adversari [el regne] té molt de poder. Ans al contrari, demostra la feblesa, fins i tot el pànic, de l'adversari. I aquesta demostració fa que la víctima s'ompli de passió. Encara crec que podem fer alguna cosa amb aquest país que mai no s'ha fet abans. Ens enganyem si creiem que tot plegat és una qüestió de números, perquè no importen els números, importa la passió.” El comportament dels últims governs espanyols delata un pànic considerable, mentre a Catalunya molts encara pensen que són massa pocs (“els números”) per canviar res. Però el fet que la passió ha empès –posem per cas– una sola adolescent a instigar 1,4 milions de persones a fer una vaga pel clima en 112 països, demostra que Baldwin tenia raó i que, per la mateixa regla de tres, 2,5 milions de catalans –els drets civils dels quals s'han posat en qüestió– haurien de ser capaços de “fer alguna cosa amb aquest país que mai no s'ha fet abans”. Potser només fa falta una mica més de passió?

Sísif

Jordi Soler

L'APUNT

Nova setmana de negociacions

Emma Ansola

Torna una nova setmana de negociacions entre el PSOE i ERC aquesta vegada en territori català. Tal com s'havien compromès els equips negociadors, i a diferència del passat, hi haurà fins a una tercera trobada, ara en dimarts, per possibilitar la investidura de Sánchez. Segon intent de pacte sota l'atenta mirada del PP i Vox que, en cas de fallida, ja es freguen les mans

esperant el nou assalt que aquesta vegada els proclamem vencedors. Aquest és el principal ensenyament que han extret de les passades eleccions les forces independentistes i les esquerres de Podem i el PSOE, per la qual cosa la necessitat del pacte s'albira gairebé com una obligació amb el repte, però, que els partits signants no perdin bous i esquelles.

passés a Múrcia o a Burgos, estarien fora de la presó o encara hi serien? Oi que no? Oi que no ha passat que ja siguin fora? Doncs queda clar per què hi són.

Moltes veus critiquen l'actuació dels Mossos i reclamen la dimissió de Buch. Quina opinió en té?

Tothom coneix la meua amistat amb el conseller Buch i sé com ha patit perquè li ha tocat la pitjor part. El compromís del conseller amb el procés és indiscutible. Una prova d'això és que fiscalia no para d'intentar com sigui d'inhabilitar-lo. Quan li arxiven una causa, miren d'obrir-ne una altra. Ell, com pocs, és víctima d'aquesta persecució de l'Estat. Orientar el punt de mira cap a ell a títol personal em sembla un error que no comparteixo i que alguns han utilitzat de manera partidista amb un discurs portes endins i un altre portes enfora. De la mateixa manera, o precisament per això, estic segur que tot mosso que no hagi fet honor al cos que representa serà sancionat, com així ha de ser, sense matisos. I sí, també entenc perfectament que molts ciutadans estiguin indignats amb algunes actuacions concretes dels Mossos, sobre les quals cal actuar i no les justificareu, però no generalitzaré amb tot un cos que excel·leix en tantes coses.

En tot cas, molts pensen, i la presidenta de l'ANC ho va verbalitzar, que malauradament

Turull, al maig, quan va recollir les credencials com a diputat al Congrés ■ ACN

els aldarulls han servit perquè el focus internacional es posi a Catalunya. Ho veu igual?

El compromís actiu de l'ANC i de tots els qui n'han ocupat la presidència, com ara l'Elisenda Paluzie, amb la no-violència, està fora de qualsevol dubte. No faré el joc a aquells que volen es-

tirar capciosament titulars.

El Tribunal de Comptes perseguirà ara el patrimoni del govern de l'1-O... Ho tem? No hi ha ja fiances dipositades que cobririen el que demana?

La repressió de l'Estat contra l'independentisme és per terra,

mar i aire. Ara li toca al tribunal encara més polititzat... Al Suprem li va fer mandra, suposo (i com que és un tema de proves i faves comptades), determinar aquest punt, per no fer més insolent encara la sentència. Els que ens condemnen per malversació no diuen de quant parlen. Cap rigor.

Cap on camina el procés ara? Ve una època d'inestabilitat permanent al carrer? Vostè

El procés va cap endavant. No fem el joc als profetes del desànim i el derrotisme

s'ha declarat partidari de la desobediència civil...

El procés va cap endavant. No fem el joc als profetes del desànim, el derrotisme o l'autoflagel·lació permanent. La base i els fonaments són més sòlids i amplis, i això en un repte democràtic com el nostre és el millor actiu. Ara cal que institucions i ciutadania vagin a l'una. Dedicuem totes les energies a resoldre problemes i reptes, i no a recrear-nos-hi. Més que inestabilitat al carrer, veig fermesa i de-

terminació, i això dona molta esperança perquè ningú s'encanti o s'adormi.

Tindrem full de ruta conjunt o no? O potser és que ja l'estem veient, amb iniciatives com el Tsunami Democràtic?

Estem en ruta. Que ningú s'equivoqui. És un no parar. Ara cal que concretem, aprofitant entre altres la cartografia que ens dona l'1-O, valorant actius i passius, com fem front a cada dificultat que va apareixent, enfortim els actius i minvem els passius. El Tsunami Democràtic és una mostra més de la determinació d'anar endavant de manera no violenta de la gent, i, com deia abans, les institucions han de concretar la manera que des de la política es vehicula i es dona resposta a aquesta exigència.

JxCat i ERC s'han instat a pactar una estratègia comuna a Madrid. S'ha de bloquejar la investidura de Pedro Sánchez? O és que, com diu ell, si no és amb un govern PSOE-comuns, serà impossible cap negociació amb cap altre govern espanyol? A canvi de què s'hauria de permetre la investidura?

El que s'ha de desbloquejar és el conflicte polític entre Catalunya i l'Estat. Ja no ens valen des de fa temps actituds més simpàtiques si el resultat és el mateix de sempre. I no podem pagar per avançat, ja hem vist la solidesa de la credibilitat de Pedro Sánchez, que al matí diu una cosa i a la tarda la contrària i al

Nou VOLKSWAGEN T-CROSS

Volkswagen T-Cross Edition 1.0 TSI 70 kW (95 CV) manual.
Emissió de CO₂ (g/km): 134 (NEDC: 116). Consum mitjà (l/100 km) de 5,9 (WLTP).

Volkswagen

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Jordi Turull

Exconseller de la Presidència. Pres polític

vespre ja no saps on ets. Per tant, si ell vol ser president, és ell qui ha de fer una proposta seriosa a l'altura del conflicte, i no la cançó enfadosa de sempre. I a partir d'aquí, m'agradaria molt que les forces independentistes anessin a l'una, perquè llavors el missatge és molt clar, de país i no de partits, com ho és el clam que hi ha a Catalunya.

El PSOE ara ja diu que és un conflicte polític, però tot just ofereix parlar del títol VIII de la Constitució, que va de competències i organització territorial. N'hi ha prou? Té recorregut l'oferta?

Tal com està ara, no. Aquesta oferta demostra que no es té ni un diagnòstic de l'abast del conflicte polític. És una oferta pròpia de principis de l'any 2000.

Torra aposta per un altre referèndum abans d'acabar la legislatura. Hi està d'acord?

Per sort els presidents durant el procés sempre han anat un pas endavant per intentar bonament donar resposta al clam que hi ha al carrer i mullant-se a costa de tota crítica inicial, a cops molt dura però que després ha acabat amb una competició de mèrits per veure qui s'apuntava més a aquella proposta. Va passar amb el president Mas i el 9-N, i amb el president Puigdemont i el "Referèndum o referèndum". O no ho recordem? Per tant, per mi, benvinguda la proposta del president Torra. Ara cal, com van fer també els altres presidents, concretar-ho i modular-ho, aprofitant el bo i millor de moltes persones, partits, entitats i institucions, d'on va sortir l'èxit del 9-N i l'1-O i que sempre ens ha permès avançar en termes de solidesa de la base de tots els que defensen l'autodeterminació. Com va dir aquell, per exercir el dret a l'autodeterminació primer cal acreditar haver exercit el deure de la determinació, i aquestes propostes i passos que cal concretar se situen aquí també.

Si inhabiliten el president, caldrà anar a eleccions?

Espero que ni l'inhabilitin ni hi hagi eleccions. Ara el que ens calen són accions, i no eleccions. No sento ningú que cridi eleccions i en canvi sento molta gent que crida unitat i acció. Unitat per actuar i avançar.

Ara que s'ha dictat sentència, presenta el llibre 'Persistim'. Hi explica més detalls del que va passar aquell octubre del 2017 i els mesos precedents. Ja es pot explicar tot?

Tot és molt pretensions. I tot tot

Turull, al ple d'investidura fallit a què es va sotmetre el març del 2018, abans de ser empresonat de nou ■ O. DURAN

Si han fet prou els líders actuals? Per avançar has de saber amb què comptes, d'ànima i de matèria

no crec que calgui de moment. Ja m'enteneu... En el llibre que hem fet amb la Gemma Aguilera explico el que he viscut i com ho he viscut, el què, el com i el perquè, però en el meu cas des de les meves pròpies vivències. Creia que tenia el deure de fer-ho i explicar-me a tanta gent que s'ha mobilitzat per nosaltres, i també perquè si mai tinc nets i pregunten per què l'avi va ser a la presó, que ho sàpiguen pel meu testimoni directe, no per la versió de tercers, a cops esbiaixada. El tot és la suma de les vivències de moltíssimes persones. Un o uns no podran explicar mai el tot de tants.

En un avanç publicat a El Punt

Avui, vostè preguntava als líders actuals que són fora de la presó fins on són capaços d'arribar, tot i que ja aclareix que no és cap retret. Creu que no han fet prou després de l'empresonament i exili de l'anterior govern?

El que dic és que per saber amb què comptem ens hem de contestar prèviament i molt honestament un seguit de preguntes. Si no saps amb què comptes, com pots decidir què faràs i com ho faràs en un repte ingent com aquest? Per avançar has de saber amb què comptes, tant d'ànima com de matèria, i a partir d'aquí pots decidir millor com i de quina manera avances.

També hi diu que el "Com pitjor millor" no és bona tàctica, sinó un símptoma de feblesa. Però avui sembla que si la gent es mou a Catalunya és més com a reacció a un atac...

En cap cas em refereixo a la gent. Déu me'n guard! Al contrari. Em refereixo al fet que si la convicció del que defenses és fonda i sòlida, l'has de poder defensar en totes les condicions i circumstàncies, i no esperar els errors dels altres, perquè si no arriben amb la intensitat que desitjaries, què fas? Et quedes parat, que vol dir recular? Hem

La meva opinió és que JxCat ha d'esdevenir una única força política ben travada

de ser actius i positius, no actuar des d'una actitud a la defensiva. És una reflexió més en el "I ara què?" Per exemple, hem d'esperar polítiques i institucions a anar a l'una de debò només quan ens fustiguen, o ha de ser un mot d'ordre fins a assolir l'objectiu? La meva resposta és clara, i crec que justament el clam que hi ha al carrer, també.

Rajoy diu a les seves memòries que hauria aplicat el 155 encara que Puigdemont hagués convocat eleccions abans del 27-O. Això vol dir que algun mediador els enganyava...

O que enganyava a molts... Alguns ja ho vam avisar i dir i vam ser objecte de dures crítiques.

Els precedents ens diuen que o no compleixen o enganyen. És trist però real.

Els últims dos anys, ERC ha fet un camí cap a posicions més pragmàtiques, mentre que JxCat no ha acabat d'aclarir el seu discurs i sovint ha acabat defensant les mateixes tesis. Què creu que ha de defensar JxCat? Està d'acord amb ERC que calen menys gesticulacions?

Com que crec que de cara a refermar l'esperit de l'1-O, d'unitat, confiança, autoexigència i lleialtat, que va fer possible el que molts deien impossible, el primer pas és amplificar complexitats i aparcar retrets, ja em disculpareu, però no entraré en aquest joc públic del "Si tu més..." o "Si l'altre menys..." en un moment tan delicat i transcendent com l'actual.

El 10-N va tallar l'enèsim debat, que ara es reactiva, sobre l'encaix del PDeCAT amb JxCat. Quina creu vostè que seria la millor fórmula?

La meva opinió personal és que el que fins ara ha estat una fórmula electoral, Junts per Catalunya, promoguda tant pel president Puigdemont com evidenciantment pel mateix PDeCAT arreu del territori, i que aplega tantes sensibilitats que sumen en tots els ordres, esdevingui una única força política ben travada, organitzada, on hi hagi les responsabilitats ben definides en una direcció plenament legitimada per tothom que forma part d'aquest espai i que hi vulgui ser. Una força política que defensi justament el model de país i els objectius de caràcter nacional, econòmic i social que junts hem defensat i compartit ara ja en totes les eleccions (Parlament, municipals, europees i generals). I és cert que aquesta concreció del que ha de ser urgeix i molt, com és cert que el context d'eleccions i eleccions no ha ajudat a concretar-ho perquè no es pot fer a la babalà, però sí que en canvi aquest temps ha ajudat, i no és gens menor, a donar extensió i solidesa a la fórmula de JxCat, ara ja present d'una manera molt potent, i defensant un mateix programa polític a totes les institucions. Insisteixo que és només la meva opinió personal.

En tot cas, ara la Crida Nacional per la República sembla que també es reactiva i no descarta presentar-se a eleccions.

La unitat no passa per compartimentar més encara l'espai polític. No s'entendria. En tot cas el meu desig és apilar i no escampar més. ■

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

La portaveu de JxCat, Laura Borràs, entrant a l'hemicicle del Congrés amb el diputat aragonès Tomás Guitarte, de Terol Existeix ■ EMILIO NARANJO / EFE

JxCat i la CUP podrien fer grup al Congrés sense buscar-ho

■ La iniciativa dels regionalistes d'escindir-se en un subgrup deixaria un grup mixt independentista amb Borràs, Vehí i el BNG ■ Els antisistema no hi volien cohabitar ■ Errejón queda en terra de ningú

David Portabella
MADRID

“Entre la CUP i JxCat les diferències són immenses i és impensable que fem un grup conjunt”, va esgrimir Mireia Vehí en el seu debut al Congrés com a diputada de la CUP per rebutjar qualsevol entesa amb els de Laura Borràs per tenir més veu i visibilitat. Però la cohabitació de JxCat i la CUP en un mateix grup podria ser una realitat sense buscar-ho. El repte que té Meritxell Batet a l'hora d'ordenar el grup mixt més poblat de la història, amb 21 diputats d'onze partits, anima els regionalistes a escindir-se en un subgrup i això deixaria un grup mixt independentista amb els vuit de JxCat, Mireia Vehí i Albert Botran (CUP) i el gal·lec Néstor Rego (BNG).

Les normes del Congrés són rígides sobre el que cal per poder tenir un grup parlamentari propi: pot fer grup el partit que hagi obtingut 15 diputats, el que superi els cinc escons i el 15% dels vots a totes les circumscripcions on es va presentar o bé el que hagi conquerit el 5% dels vots al conjunt de l'Estat. Això fa que en aquesta legislatura EH Bildu tingui grup propi per primera vegada amb només cinc escons, però que JxCat, amb vuit escons, vagi a engrosir el mixt.

El que les normes del Congrés no van preveure mai és que hi podia haver una superpoblació al mixt com la que hi ha ara, fruit de les eleccions del 10-N. A més de JxCat, amb vuit dels 21 escons, el mixt es completa amb Vehí i Botran, de la CUP (2); Íñigo Errejón i Inés Sabanés, de

Les frases

“Entre la CUP i JxCat les diferències són immenses i és impensable que fem un grup conjunt”

Mireia Vehí
DIPUTADA DE LA CUP AL CONGRÉS

“Cal una alternativa al mastodòntic mixt i que el ciutadà tingui la seguretat que la seva veu serà escoltada”

Joan Baldoví
DIPUTAT DE COMPROMÍS AL CONGRÉS

“En la història del mixt mai hi havia hagut 11 partits i 21 diputats; així es fa impossible l'actuació política”

Ana Oramas
DIPUTADA DE COALICIÓ CANÀRIA

Rufián-Iglesias: l'enemistat va a més i ara és per Vox

Fins i tot l'observador més distant del Congrés sap que Pablo Iglesias i Gabriel Rufián no se suporten, però el líder de Podem i el portaveu d'ERC al Congrés inicien la legislatura estatal airejant-ho tot i poder estar cridats a ser socis parlamentaris d'un govern de Pedro Sánchez.

L'última disputa neix per una escena distesa d'Iglesias amb el portaveu de Vox al Congrés, Iván Espinosa de los

Monteros, en l'acte dels 41 anys de la Constitució i entre riures compartits amb Inés Arrimadas (Cs). “Aquest Nadal en moltes famílies hi haurà votants de Podem, de partits independentistes, de Vox, del PSOE... Com en els sopars d'empresa o a la classe de la facultat. Això no és una falta de coherència política, sinó condició humana”, es defensava Iglesias a Twitter recuperant una foto seva

amb Oriol Junqueras i una de Rufián amb un apoderat de Vox el 10-N. “Que covard equiparar qui està en una cel·la per les seves idees amb el teu *compadreo* amb un del partit que li demanava 75 anys de presó. I més covard quan saps que no es pot defensar, vicepresident”, etziba Rufián amb una mofa pel càrrec que vol Iglesias. El de Podem va dir dijous que preferia “l'ERC de Joan Tardà”.

Més País (2); Coalició Canària (2); Navarra Suma (2); Joan Baldoví (Compromís); el BNG (1); Fòrum Astúries (1); el Partit Regionalista de Cantàbria (1), i Terol Existeix (1). “En la història del mixt, mai hi havia hagut tants partits; així es fa impossible l'actuació política”, lamenta la veterana canària Ana Oramas. La diputada de CC defensa una escissió “per raons pragmàtiques i no ideològiques”. Segons fonts parlamentàries, la idea de crear un subgrup regionalista –amb els canaris de CC, els navarresos d'UPN, el cantàbric del PRC José María Mazón i l'aragonès de Terol Existeix Tomás Guitarte– és la solució més factible ara per ara. Pel valencià Joan Baldoví, de Compromís, si no hi ha aquesta alternativa al “mastodòntic” grup mixt, els ciutadans s'arrisquen que les seves propostes no siguin escoltades.

“No a tripijocs estranys”

La mesa del Congrés, amb majoria del PSOE i Unides Podem, és l'òrgan que hauria d'autoritzar un trossejament del mixt i la data límit per registrar-hi una proposta venç aquest dimecres. Si Batet aprova una escissió, JxCat es trobarà de retruc cohabitant el mixt amb la CUP, precisament el que Vehí s'ha negat a buscar fins al punt de no voler parlar-ne amb Borràs. “No entrarem en tripijocs estranys per tenir un minut més de veu o poder presentar una proposició no de llei més. La CUP no ha vingut aquí a fer política parlamentària a l'ús ni a unificar la veu independentista”, manté Vehí. Qui es troba en terra de ningú és Errejón, que ha arribat a oferir la via del sorteig per no haver de passar a conviure entre independentistes mentre els regionalistes marxen.

Tenir un grup propi o un subgrup o bé residir al mixt afecta el poder de control al govern, el pressupost per contractar assessors i la visibilitat. La llei preveu una subvenció fixa per grup de 28.597 euros mensuals sense tenir en compte el nombre d'escons i una partida addicional de 1.645,49 euros mensuals per cada diputat electe. Batet resoldrà si, paradoxalment, són els regionalistes els que exerciran el dret a l'autodeterminació al mixt per separar-se dels independentistes. ■

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

L'eina que controla els CDR a la presó, la més polèmica

■ Fa dècades que nombrosos organismes denuncien la vulneració de drets del fitxer d'interns d'especial seguiment ■ El sistema va ser creat en els anys més durs de la lluita antiterrorista

Laia Bruguera
BARCELONA

Els set membres dels CDR empresonats arran de l'operació Judes fa més de dos mesos, des del primer dia que van trepitjar la presó, el 26 de setembre, que estan sota el règim de control penitenciari més estricte, el que més endureix les condicions de vida dels reclusos i el que més polèmica ha generat des del moment en què es va crear, en els anys més durs de la violència d'ETA i la lluita antiterrorista. En Jordi, l'Alexis, l'Eduard, en Ferran, en Germinal, en Xavier i en Txevi estan adscrits al fitxer d'interns d'especial seguiment (FIES), que dona carta blanca al centre penitenciari de Soto del Real per intervenir totes les seves comunicacions, fer escorcolls continus de la seva cel·la, limitar —encara més— el nombre de llibres i de mudes que poden entrar a la presó i aplicar un règim d'aïllament duríssim, com passa en el cas de Jordi Ros i Xavier Duch, que només poden sortir de la cel·la quatre hores al dia. Sense haver estat ni jutjats, tots set estan adscrits al FIES-3, el nivell reservat als presos que pertanyen a bandes armades o grups terroristes, el que històricament s'ha aplicat a membres d'ETA que han assassinat desenes de persones.

La primera irregularitat, asseguren els advocats dels presos i també nombrosos experts en dret penitenciari, és que s'apliqui aquesta mesura tan extrema a persones que no han estat jutjades i a les quals no s'ha imputat cap acció violenta concreta. Però el mateix FIES és qüestionat des dels seus orígens, el 1991. "Han creat autèntics búnquers per enterrar-nos, més que tancar-nos", denunciava en el llibre *Huye, hombre, huye* el pres anarquista FIES Xosé Tarrío González. Nombrosos organis-

Encadenats a l'estació de metro d'Arc de Triomf de Barcelona per reclamar la llibertat dels CDR empresonats ■ ACN

mes fa dècades que recorren davant la justícia espanyola i europea contra aquest sistema de control perquè creuen que vulnera nombrosos drets fonamentals, però, tot i que ha estat declarat il·legal per diverses interlocutòries, el govern espanyol el va validar amb la reforma del reglament penitenciari el 2011.

Una mesura extrema

L'Observatori del Sistema Penal i els Drets Humans de la UB és una de les entitats que han denunciat incansablement les irregularitats que envolten el FIES i el seu ús. El seu director, Iñaki Rivera, relata gràficament: "Quan vaig saber que els set membres de CDR empresonats estaven sota aquest sistema, creat en un moment d'absoluta violència que no té

res a veure amb l'actual, no m'ho podia creure; el FIES és una eina molt greu, una mesura penitenciària totalment extrema, i em fa patir perquè es comença a normalitzar aquesta situació d'absoluta excepcionalitat." Com recorda Rivera, aquest règim, que adapta els sistemes d'aïllament total provats a Alemanya i Itàlia, es va fer servir molt amb els presos d'ETA, però "després es va aplicar a altres supòsits que no tenien res a veure amb l'objectiu inicial, com en el cas de líders penitenciaris especialment rebels". Tot i que l'administració no dona dades sobre el nombre de presos FIES —una mostra més de l'opacitat que envolta el mecanisme—, el seu ús s'ha anat reduint amb els anys, constaten

20 hores al dia a la cel·la

Considerats els membres més perillosos del desconegut grup terrorista Equip de Resposta Tàctica (ERT), del qual no es coneix cap acció violenta ni s'ha trobat cap explosiu en els escorcolls, Jordi Ros i Xavier Duch han de passar 20 de les 24 hores del dia tancats en onze metres quadrats. Mengen a la cel·la i no poden participar en cap activitat comuna amb la resta de reclusos. Segons la llei, aquest règim només s'aplica com a conseqüència d'una sanció o en els casos de "perillositat extrema o inadaptació greu i manifesta al règim ordinari".

Històricament, mesures tan extremes com aquest aïllament tan sever han tingut tristes conseqüències.

Com recorda el professor de dret penal de la UAB Joan Baucells, s'han documentat "diversos casos de presos FIES sotmesos a primer grau penitenciari durant molts mesos" que s'han acabat llevant la vida. Com reflexiona, "viure 24 hores al dia tancat de manera aïllada, sotmès a escorcolls quotidians i privacions sensorials aboca aquests subjectes a una situació d'angoixa personal que ha acabat en diverses ocasions en suïcidis que han estat denunciats per diverses associacions de drets humans". El síndic de greuges ha demanat reiteradament que es limiti aquest règim a "casos justificats i controlats" i que s'apliqui "amb garanties i proporcionalitat".

els experts en la matèria. Tot i això, alerten de l'ús selectiu que se'n fa, ja que és cada centre penitenciari, amb l'aval del Ministeri de l'Interior, el que decideix quin pres se sotmet a aquest enduriment de les condicions de vida i també les mesures concretes que se li apliquen.

Lluita contra l'enemic

Com explica el professor de dret penal de la UAB Joan Baucells, el FIES ha servit, a la pràctica, "per establir un control absolut sobre els individus que el sistema penitenciari considerava que mereixien un seguiment especial". És per això que "s'ha aplicat sobretot a condemnats per

Les xifres

4

hores al dia de pati tenen Jordi Ros i Xavier Duch. La resta del dia estan a la cel·la.

8

anys fa que el govern espanyol va validar el fitxer FIES en el reglament penitenciari.

terrorisme i narcotràfic", però també a "supòsits de delictes amb motivació política", per exemple, en el cas dels insubmisos. Com resumeix, el FIES "ha format part de l'anomenat *dret penal de l'enemic*, que consisteix a construir un dret d'excepció en què es flexibilitzen les garanties del dret penal i processal per lluitar de manera més expeditiva o eficaç contra subjectes que s'etiqueten com a enemics".

Segons Xavier Pellicer, portaveu d'Alerta Solidària i coordinador de la defensa dels set CDR empresonats, tots ells tenen limitades les cartes que reben a dues o tres a la setmana i intervingudes totes les comunicacions, cosa especialment greu en el cas de les converses amb els advocats, perquè vulnera no només el seu dret a la intimitat sinó el de defensa. "És una mesura excepcional dins la presó però que hem vist abans en el cas de presos polítics perquè és una eina més que l'Estat usa per lluitar contra la dissidència política", assegura. ■

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

OPINIÓ

Francesc Ten

Diputat i portaveu de Junts per Catalunya de la comissió de Cultura

Més cultura per a les persones i per al país

El MNAC, un dels museus en què la Generalitat és al consorci ■ JUANMA RAMOS

Catalunya ha construït el seu propi estat del benestar tot sovint a partir d'iniciatives de la societat civil per arribar allà on l'Estat espanyol no arribava i encara no arriba. Així s'han impulsat iniciatives socials, culturals, lingüístiques, mediambientals, tecnològiques i agroalimentàries orientades a millorar la vida de les persones i de la col·lectivitat; per als catalans i per a Catalunya. Dimecres de la setmana passada, el vicepresident del govern, Pere Aragonès, feia valer en

el ple del Parlament la transcendent feina que han fet durant dècades aquestes persones: "Bona part dels serveis en l'àmbit de l'ensenyament, en l'àmbit de la salut, però també en l'àmbit dels serveis socials, de la protecció social, tenen un origen en iniciatives populars, en iniciatives ciutadanes, en iniciatives cooperatives. Perquè aquest país, per falta d'activitat de l'Estat, va haver de construir-se l'estat del benestar." I és que és realment així. El paper de la societat civil ha estat fona-

mental en la construcció de la Catalunya actual, des de fa moltes dècades i en tots els àmbits. Gràcies a la iniciativa popular i de la societat civil, hem avançat en el camí de voler ser un estat a tots els nivells. Podem fer extensiu el paper de la gent de tots els sectors per avançar cap a un model de país i d'administració que sempre ha tingut diferències substancials respecte al model de l'Estat espanyol.

I si diem tots els sectors, volem dir tots, també l'amplíssim

sector de la cultura, ja sigui des del món civil, privat o mixt. I això el vicepresident faria bé de tenir-ho present les setmanes que venen, com té presents altres sectors socials del país. El de la cultura és un sector que ha fet grans esforços de contenció per sobreviure i continuar treballant en els seus projectes culturals i empresarials. Des de les administracions i des del govern l'hem de protegir amb la mateixa fermesa que el vicepresident demana per al sector social, de l'ensenyament i de la salut, perquè la cultura també és (i no només) social. Aina Clotet el 2015 ho expressava així de clar i sincer (i simpàtic) en el llibre *El canvi cultural a Catalunya* (Jordi Cabré, coordinador;

Gràcies a la iniciativa popular i de la societat civil, hem avançat en el camí de voler ser un estat a tots els nivells

Pòrtic): "A mi el món se'm fa molt difícil d'entendre i sort en tinc dels refugis creatius que han generat i que generen artistes que et fan sentir acompanyat." Amb la cultura s'expandeix l'educació i viceversa, amb el coneixement ens fem crítics, creixem i podem millorar personalment i com a societat. Els projectes culturals formen part de les eines de transformació social (per exemple, les biblioteques com a "CAP culturals" que sempre remarca metafòricament l'alcalde d'Olot, Pep Berga), la cultura és un instrument imprescindible de superació de desigualtats socials i també és un motor de la Catalunya del teixit productiu, del PIB, de les petites i mitjanes empreses, dels treballadors i de les treballadores. I ni que fos només per això, la cultura demana consideració, protecció i

pressupost igual que sanitat, educació, seguretat i treball.

Tampoc podem només relacionar intensament amb la cultura com a eina de transformació social i personal o com a peça molt estratègica per a l'economia, com indirectament feia John Berger a Madrid el 2005. "*El éxito en la sociedad actual es una cuestión de cantidades: número de copias de un disco, de visitantes en una exposición, de libros vendidos. Es ahí donde manda el mercado, pero el mercado ignora que lo que importa del arte es su vida subterránea, lo que ocurre cuando una persona se ve afectada por lo que ha visto, ha escuchado, ha leído. Esa persona deja ya de ser la que ha sido, puede actuar de manera diferente. Pero es eso, precisamente, lo que no se puede cuantificar. Esos minúsculos cambios que el arte desencadena ni siquiera son fáciles de explicar.*" A ningú se li escapa que la cultura a Catalunya ha estat i és estratègica també en la formació del país. Tots sabem el paper i la prevalença de la cultura a Catalunya, per a Catalunya i per Catalunya; en la identitat de Catalunya, en la projecció de la imatge de Catalunya i en el pensament i en la reflexió sobre Catalunya. Carles Riba, en un article del 1938 sobre la Diada del Llibre, ho expressava d'aquesta manera: "Catalunya com a personalitat col·lectiva fou despertada per homes de llibres."

La cultura, doncs, ha tingut i té un paper estratègic per a l'estructura i la configuració del país; en aquest país que tenim i que estimem, la cultura i la llengua hi han de tenir un paper fonamental per a les persones, per a la societat i per al nou i renovat país i, ja sigui per un motiu d'aquests o per tots tres, cal que protegim la cultura i la fem sortir sobiranament de la precarietat amb més suport i amb més pressupost.

Del 05.12.19 al 05.01.20

Fira de Nadal

PORT VELL Pl. del Portal de la Pau
Davant del monument de Colom

Port Vell
Port de Barcelona

Col·labora: MORITZ BARCELONA